

Bestyrelsen har ordet, juni.

Kære medlemmer.

Jeg er nødt til at få dette ud af mit hovede. Overskriften til denne måneds indlæg kunne lige så godt være:

SÅ SKETE DET IGEN.

I forbindelse med dette års bukkejagt, har jeg fået kendskab til indtil videre tre tilfælde hvor en råbuk er blevet anskudt, uden at der har været rekvireret en legitimeret schweisshund. Det klassiske eksempel drejer sig om en skadet buk, der bliver nedlagt af en jæger, som enten ser den være skadet –og defor skyder den, eller konstaterer skaden når han tager dyret i sin besiddelse.

Hvis en jæger vurderer at han eller hun har skudt forbi, fordi der ikke findes tegn på anskydning på selve skudpladsen, kan man med de positive briller på sige, at han eller hun ikke kan bebrejdes at gøre noget forkert, for der var jo ikke bevis for en anskydning. Det er bare ikke godt nok, for der er talrige eksempler på, at forbiskudt vildt findes forendt efter kort afstand. Der er masser af teori om dyrs reaktionsmønstre i denne branche, -de holder bare sjældent.

Meget værre er det, når den uheldige jæger ringer til ham kammeraten med den gode hund, der lige har bestået en 3- eller 20 timers schweissprøve, for at få ham til at komme og kontrollere skuddet. Finder de ikke noget sammen på skudpladsen, og påviser hunden ikke heller ikke noget, ja så er situationen nok ikke meget anderledes end i mit første eksempel, men det er stadig ikke godt nok. En hund, der har bestået en schweissprøve, er ikke automatisk blevet til en schweisshund.

Finder de derimod pürschtegn på skudpladsen, er der ingen tvivl. Dyret er ramt, og så kan der opstå nogle katastrofale scenarier. For det første kan man komme til den konklusion, at der er tale om et strejfskud, og at det ikke kan betale sig at starte en eftersøgning, for dyret overlever uden tvivl. Og for det andet: Der påbegyndes en eftersøgning, man ikke er istand til at gennemføre, enten fordi hunden ikke sporer det rigtige dyr, eller man får rejst det sårede dyr fra sårleje, og får det jaget ad hækkenfelt til, og efterfølgende indstiller eftersøgningen; eller det tredje scenarie: Man er nødt til at stoppe eftersøgningen, fordi man når til naboskel. Men når nu dyret er gået så langt, så overlever det sansynligvis.

Den uheldige jæger og den lokale verdensmester gør sig skyldig i to lovovertrædelser. Jagtloven og Dyreværnsloven.

Bekendtgørelse om eftersøgning og aflivning af nødstedt vildt siger:

§ 1. Såfremt der under jagt på klovbærende vildt konstateres tegn på anskydning af sådant vildt, skal indehaveren/indehaverne af jagtretten, hvis vildtet ikke er fundet inden 6 dagtimer (fra solopgang til solnedgang) efter anskydningen, sørge for, at der med henblik på aflivning af vildtet tilkaldes en hundefører bemyndiget af Skov- og Naturstyrelsen efter § 2, stk. 1,

Stk. 2. Deltager indehaveren/indehaverne af jagtretten ikke selv i jagten, påhviler forpligtelsen til at tilkalde en hundefører som foreskrevet i stk. 1, den, der har anskudt vildtet.

I dyreværnsloven står der:

§ 13. Den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt.

Og længere nede i lovtæksten står der:

§ 28. Den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Ved at påtage sig opgaven med at hjælpe en ven ud af en uheldig situation, skal man gøre sig konsekvenserne klar, og handle forsvarligt.

Det er forsvarligt at tilkalde en legitimeret hundefører, efter man har konstateret tegn på anskydning. Det er forsvarligt at fortælle schweishundeføreren, hvad man har foretaget sig; og det er forsvarligt at sætte sin egen hund op i bilen, og det er OK at spørge hundeføreren, om man må følge med som ubevæbnet hjælper for at lære noget om eftersøgning af nødstedt vildt.

Jeg vil gerne opfordre alle vore medlemmer, samt andre interesserede læsere, til i alle tænkelige sammenhænge at gøre opmærksom på problemstillingen, og benytte en hver given lejlighed, hvor man er sammen med jægere eller sammen med ligesindede hundefolk, der dyrker denne spændende disciplin som sportstræning er. Selv om det ikke direkte er vores opgave, ser jeg det alligevel som en nødvendighed, for jeg synes ikke jagten fortjener at blive sat i bås med dyremishandlere, og jagten kan over tid ikke holde til, at det er Hr. og Fru Danmark, der finder de skadede dyr istedet for os. Her i mit område er det blandt mange radiokanaler P4 Østjylland, der bliver sendt i radioen. Hver d. 16. maj bliver bukkejagten vendt og drejet, og i år var ingen undtagelse. Programmet havde sendt en journalist med på bukkejagt, hvilket afstedkom en hæftig meningsudveksling via SMS og ved at lyttere skrev mail til programmet. Og jeg skal da lige love for, at der blev gået til vaflerne. Jeg havde lejlighed til at følge med, hver gang jeg sad i min bil og kørte til en ny eftersøgning. Der skal ikke mange skadede dyr til for at bære gevaldige brændeknuder til bålet.

Hjælp med til at vi får gjort noget ved problemet.

Fortsat knæk og bræk med eftersøgningerne, og ligeså med sporprøverne.

Michael Ramlau.